

ZSEBLÁMPÁS KÖNYVKIHÍVÁS

Kiss Judit Ágnes: Cirka és firka, ill.: Egri Mónika

OLVASD EL! »

1. fejezet

Cirka nem sok mindenre emlékezett korábbi életéből. Mármost abból az időből, amikor még nem hívták Cirkának, mert nem volt gazdája, aki bárhogy hívta volna. Amikor csak egy volt a sok kóbor cirmos macska közül, akik a város határában az utcákat vagy az erdőt járják. Biztosan volt anyja és voltak testvérei, de már rájuk sem emlékezett. Név nélküli életéből csak annyi maradt meg neki, hogy folyton éhes volt és sokszor fázott. Megtanulta felismerni az érkező autók hangját, és tudta azt is, hogy azok a fémszörnyetegek közvetlen a megállás után meleget adnak. Legszívesebben egészen odabújt volna, ahonnan az a meleg áradt, de egy öreg kandúr, akinek egészen cakkosra tépték a fülét a sok csatában, figyelmeztette, hogy ilyet soha ne tegyen. A fémszörnyeteg, ha elindul, vérszomjas ragadozó, sok gondatlan kiscica lelte már a halálát a fogai közt. Cirka tehát óvatos volt, és inkább didergett, mint hogy belemásszon a motorházba.

Megtanult vadászni, hogy életben maradjon: szöcskét, pockot és egeret fogott ősszel kinn a réten, a hideg pedig bekényszerítette az utcai szemetesek közé. Mondhatnám, hogy vágyott arra, hogy gazdája legyen, de nem volna igaz. Fogalma sem volt, hogy az milyen. Ő csak enivalót és meleget szeretett volna. Meg hogy néha azért valaki megsimogassa.

Nehéz sorsa ellenére igazi vidám kölyökcica volt, aki játékszert látott mindenben: az előtte rohanó egerben éppúgy, mint a feje fölött hajladozó virágban, vagy a csapongó lepkékben, akiket általában nem sikerült elkapnia. Szeretett fára mászni, élesíteni a karmait az erős kérgen, vagy felgallyazni egy alacsony ágra.

Így hát egy késő őszi napon, amikor koszos bundában, lesoványodva kereste a gyenge napsütést a faágakon, vele is megtörtént, ami sok más kölyökccival. Egyre magasabbra és magasabbra mászott, hogy melegedjen, és egyszer csak arra döbbsent rá, hogy nem tud lemászni. Az ágak veszélyesen ringtak alatta, ahogy hol egyik, hol másik lábát próbálta lefelé nyújtani. Ahhoz, hogy egyszerűen leugorjon, már végképp túl magasan volt. Egy darabig próbálkozott, aztán szégyen ide, szégyen oda, keserves sírásra fakadt. Nem mintha számított volna arra, hogy bárki meghallja, vagy pláne megszánja, de néha bizony, ha bajban van az ember, vagy éppen a macska, a sírás kitör, akár van értelme, akár nincs.

A macskák védőangyala, aki korábban is annyiszor mentette meg, most is a segítségére sietett. Azt mondják, a macskáknak kilenc életük van, de ez nem igaz. A macskáknak szorgalmas védőangyalaik vannak. És némelyik ember képében érkezik.

GONDOLD ÁT ÉS VÁLASZOLD MEG!

Mit gondolsz, hogyan folytatódik a történet? Írd le!

Te mikor sírtál utoljára kétségbeesésedben? Meséld el, mi történt!

Te segítettél már valakin, aki bajba jutott? Ha igen, meséld el, mi történt! Ha nem, képzeld el, miben lennél te a legnagyobb segítség, és írd le, hogyan segítenél másokon!

